

The title is rendered in a bold, sans-serif font. The letters are filled with a blue color and feature a pattern of yellow stars, reminiscent of the European Union flag. The text is arranged in four lines: 'EUROPEAN', 'REFORMS', 'BULLETIN', and '2020 No1'.

EUROPEAN REFORMS BULLETIN 2020 No1

European Reforms Bulletin

2020

scientific peer-reviewed journal

No. 1

Founded and edited by Centre for European Reforms Studies, a.s.b.l. Grand Duchy of Luxembourg (Registre de commerce et des sociétés, Luxembourg, F 10.340, siège social: L-1541 Luxembourg, 36, boulevard de la Fraternité).

Tel.: +352661261668

e-mail: bulletin@email.lu

http://cers.eu.pn/bulletin.html

Editorial board: Yeskov S. (D.Sc., Assoc. Prof., Luxembourg, editor-in-chief), Zaiets O. (PhD, Assoc. Prof., Luxembourg, deputy editor), Dymarskii Ia. (D.Sc., Prof., Russian Federation), Kaluzhnyi R. (D.Sc., Prof., Ukraine), Karchevskiy N. (D.Sc., Prof., Ukraine), Korystin O. (D.Sc., Prof., Ukraine), Kretova A. (PhD, Russian Federation), Nedodaieva N. (D.Sc., Prof., Israel), Rozovskiy B. (D.Sc., Prof., Ukraine), Zablodska I. (D.Sc., Prof., Ukraine).

European Reforms Bulletin is an international, multilingual (English, Ukrainian, Russian), scholarly, peer-reviewed journal, which aims to publish the highest quality research material, both practical and theoretical, and appeal to a wide audience. It is an official bulletin of the Centre for European Reforms Studies and is published 4 times a year (quarterly). It includes articles related to legal and economic issues of reforms in European Union and Europe-oriented countries, including efficiency and experience of these reforms, comparative studies on all disciplines of law, cross-disciplinary legal and economic studies, and also educational issues. It welcomes manuscripts from all over the world, in particular from countries which made European choice recently. It accepts articles from professional academics, researchers, experts, practitioners and PhD students.

Responsibility for the accuracy of bibliographic citations, quotations, data, facts, private names, enterprises, organizations, institutions and government bodies titles, geographical locations etc. lies entirely with authors. All the articles are published in author's edition. Authors must accept full responsibility for the factual accuracy of the data presented and should obtain any authorization necessary for publication. The editorial board and the Centre for European Reforms Studies do not always share the views and thoughts expressed in the articles.

The editorial board reserves the right to refuse any material for publication and advises that authors should retain copies of submitted manuscripts and correspondence as material cannot be returned. Final decision about acceptance or rejection rests with the editor-in-chief and editorial board. By submitting an article for publication author declares that the submitted work is original and not being considered elsewhere for publication and has not been published before.

Recommended for publication by the Centre for European Reforms Studies (protocol of the general meeting No. 03 07.04.2020)

© European Reforms Bulletin, 2020

© Authors of articles, 2020

Table of contents

Baadzhi N.A. Principles of Administrative Reasoning in the Activities of Public Administration Bodies: Analysis of Scientific Investigation	2
Bibik I. Foreign Experience in preventing crimes Against Human Life and Health Committed by Minors in the Black Sea Region of Ukraine	8
Gorbanov I.N. Mobile Phone (Smartphone) is a Source of Criminalistics Information	15
Haran O.V. On the Question of Administrative Procedure	21
Hrytenko O.A. Ratio of Early Parole and Substitution of Punishments for Other Milder Ones: Problems and Tendencies of Legislation Improvement	27
Izbash E.S. Proving and Evidence in Proceedings in Cases on Administrative Offenses	32
Lisohor Y.B. Customs Inspection of Goods and Vehicles for Commercial Purpose as a Form of Customs Control in the System of Customs Law of Ukraine	37
Prokhorenko M.M. Legal support for the defense reform in Ukraine	40
Starinets E.A. Relief from Criminal Responsibility Under Part 4 of art. 212 of the Criminal Code of Ukraine: Some Theoretical and Legislative Problems	48
Synyshyn O.R. Application of Administrative and Legal Method for Integrated Understanding of Functional Nature Prosecutor Bodies: Issues of Theory	53
Teteriatnyk H.K. Legal Regime: Certain Theoretical and Methodological Aspects	59
Tsekhan D.M. Operational-research Crime in Prison: A Contentual-Structural Analysis	65
Veselova L.U. Administrative Legal Status of Cybersecurity Entities in Ukraine	70
Vykhodets Y.O. Legislation of Legal Regulation of the USE of Special Technical Means of Miscellaneous Obtaining of Information in Conduct of Miscellaneous Diseases	75

PROVING AND EVIDENCE IN PROCEEDINGS IN CASES ON ADMINISTRATIVE OFFENSES

Izbash E.S.,

Odesa State University of Internal Affairs, Ukraine,
e-mail: ekaterinaizbash83@gmail.com

Abstract. The article is devoted to the study of the process of proving in proceedings on administrative offenses. The concepts of «evidence», «source of evidence» and «proving» are distinguished. The elements of proof are considered and the characteristic of each of its elements is given. The collection of evidence covers their search, discovery and procedural consolidation. The examination of evidence involves the process of obtaining information from them and understanding it in relation to a particular case in order to establish a connection with the offense. The evaluation of the relativity of evidence consists of identifying its connection with the subject of evidence in the case. The evaluation of the admissibility of evidence involves examining it from the point of view of legality. The evaluation of evidence in terms of reliability is the study of evidence.

Key words: evidence, proving, source of evidence, proceedings, cases of administrative offenses, collection of evidence, examination of evidence, evaluation of evidence.

Постановка проблеми. Забезпечення обґрунтованості прийняття будь-якого рішення у справах про адміністративні правопорушення передбачає повне, всебічне та об'єктивне вивчення фактичних обставин, обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі додержання законів, зміцнення законності [2, с. 47].

Належне підтвердження необхідних обставин гарантує особі додержання юрисдикційних гарантій захисту її прав, свобод та інтересів у разі їх порушення, невизнання або оспорування. Повне з'ясування обставин кожної справи про адміністративне правопорушення є пріоритетом при її розгляді.

Стан дослідження. Питання використання доказів та доказування в юридичному процесі були предметом дослідження багатьох науковців, зокрема: В.Б. Авер'янова, О.М. Бандурки, Д.М. Бахраха, В.М. Бевзенка, Ю.П. Битяка, Є.В. Додіна, І.П. Голосніченка, М.В. Джафарової, А.Т. Комзюка, Р.С. Мельника, В.П. Петкова, Д.В. Приймаченка, М.М. Тищенко, О.П. Рябченко, В.К. Шкарупи та ін.

Метою статті є розгляд доказування як частини адміністративного процесу взагалі та його особливостей в провадженні справ про адміністративні правопорушення зокрема.

Виклад основного матеріалу. У юридичній науці й законодавстві поняття «докази» і «доказування» відрізняються, кожне з яких має свій зміст [11, с. 108; 14, с. 270]. Головна заповідь у прийнятті обґрунтованого рішення передбачає повне, всебічне та об'єктивне вивчення фактичних обставин, що мають значення для вирішення справи по суті. В юридичній літературі ці фактичні обставини отримали назву доказів. Саме вони лежать в основі процесу доказування і виступають засобами для його здійснення [3, с.320].

Відповідно до ст. 251 КУпАП, доказами в справі про адміністративне правопорушення є будь-які фактичні дані, на підставі яких, у визначеному законом порядку орган або посадова особа встановлює наявність або відсутність адміністративного правопорушення, винність цієї особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Ці дані встановлюються: 1) протоколом про адміністративне правопорушення; 2) поясненнями особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, а також потерпілих та свідків; 3) висновком експерта; 4) речовими доказами; 5) показаннями технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі, чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі, які використовуються при нагляді за виконанням правил, норм і стандартів, що стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху; 6) протоколом про вилучення речей і документів; 7) іншими документами. Обов'язок щодо збирання доказів покладається на осіб, уповноважених на складання протоколів про адміністративні правопорушення, визначених ст. 255 КУпАП [1].

Прийнято розрізняти поняття «докази» та «джерело доказів». Джерелами доказів є матеріальні носії певної інформації, за допомогою якої ця інформація застосовується при провадженні у справах про адміністративне правопорушення. До джерел доказів слід віднести - протокол про адміністративне

правопорушення, пояснення особи, що притягується до відповідальності, потерпілого, свідка, висновок експерта, речові докази, показання технічних приладів, які використовуються при нагляді за виконанням правил, норм та стандартів, які стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху, протокол вилучення речей та документів, а також інші документи. Саме тому доказом по справі слід вважати не сам протокол про адміністративне правопорушення або письмове пояснення потерпілого, а ті відомості, які були зафіксовані у цих процесуальних документах [8, с. 75].

На думку, Є.В. Додіна, докази представляють собою різновид юридичних доказів, бо їх знаходження, використання та оцінка регламентуються законодавцем на підставі єдиних принципів доказового права, що визначаються характером держави [5, С. 208].

На думку Д.М. Бахраха, доказами є фактичні дані, інформація, на основі яких встановлюються обставини справи [4, С. 356]. Головна функція будь-яких доказів обґрунтувати рішення шляхом встановлення об'єктивної істини, що приймається. Докази у справах про адміністративні правопорушення мають специфічні ознаки, які впливають з їх джерел. Наприклад, у провадженні протокол про адміністративне правопорушення є не тільки джерелом доказів, але й виступає як акт, що свідчить про порушення справи та являється обов'язковим процесуальним документом і займає ключове положення серед інших джерел. Протокол у справі про адміністративне правопорушення є комплексним джерелом доказової інформації.

Предметом доказування у справі про адміністративне правопорушення є обставини, що підлягають з'ясуванню по цій справі. Відповідно до ст. 280 КУпАП орган або посадова особа під час розгляду справи про адміністративне правопорушення зобов'язані з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення; чи винна ця особа в його вчиненні; чи підлягає вона адміністративній відповідальності; чи є обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність; чи заподіяно майнову шкоду; чи є підстави для передачі матеріалів про адміністративне правопорушення на розгляд громадської організації, трудового колективу; а також з'ясування інших обставин, що мають значення для правильного вирішення справи.

Це вказує на те, що докази в адміністративному процесі представляють собою фактичні дані, інакше кажучи, відомості про які-небудь факти (обставини справи). Звідси витікає і їх призначення - бути засобом встановлення сутності адміністративної справи [6, с. 54].

Таким чином, під доказами у справах про адміністративні правопорушення слід розуміти фактичні дані, які мають безпосередній зв'язок з конкретною справою про адміністративне правопорушення, і на підставі яких у визначеному законом порядку орган або посадова особа встановлює наявність або відсутність адміністративного правопорушення, винність особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Вирішення завдань провадження в справах про адміністративні правопорушення здійснюється шляхом доказування, що включає в себе виявлення, процесуальне оформлення та аналіз доказів. Тобто, встановлений законом порядок збирання, одержання доказів є надійною гарантією їх істинності, достовірності. Порушення або недодержання цього процесу може викликати лише сумніви в достовірності доказів та в обґрунтованості зроблених за їх допомогою висновків.

На стадіях провадження у справах про адміністративні правопорушення необхідно провести комплекс процесуальних дій, спрямованих на вивчення та оцінку матеріалів справи, встановлення об'єктивної істини та винесення постанови по суті справи [10, с. 54].

Процес доказування в провадженні у справах про адміністративні правопорушення регулюється правовими норми, що складають інститут доказового права: по-перше, норми, які регулюють поняття доказів та їх процесуальні джерела (ст. 251 КУпАП); по-друге, норми, які регулюють предмет доказування (ст. 280 КУпАП); по-третє, норми-принципи щодо забезпечення законності у провадженні справ про адміністративні правопорушення (ст. 7 КУпАП); по-четверте, норми, які передбачають обов'язки суб'єктів доказування, та порядок вчинення процесуальних дій щодо збирання, зберігання, забезпечення та оцінки доказів (ст. 252 КУпАП).

Законодавець шляхом правового регулювання ставить певні межі щодо діяльності особи, яка застосовує право в доказуванні. Правовими нормами визначається перелік каналів джерел, з яких може бути отримана інформація, порядок її отримання та форма її фіксації.

На думку Додіна Є.В., специфіка доказування управлінських органів проявляється в наступному: в колі обставин та фактів, що підлягають доказуванню, у прийомах та методах, у колі суб'єктів, у змісті доказування, в особливостях його правового регулювання. Ці ознаки, за його думкою, мають в основному кількісний характер і не призводять до виникнення кількісно нового виду соціального пізнання [5, С. 284].

Процес доказування складається з наступних елементів: збирання, дослідження та оцінка доказів - які визначають його зміст.

Збирання доказів передбачає собою процес, що складається з таких стадій: по-перше, виявлення доказів - їх відшукування; по-друге, фіксація (закріплення) доказів: зберігання фактичних даних у встановленому законом

порядку; по-третє, вилучення доказів: дії, що забезпечують можливість використання доказів, приєднання їх до справи, а також їх дослідження; по-четверте, зберігання доказів, що полягає у вжитті заходів щодо збереження самих доказів. Збирання доказів є першим етапом роботи з доказами.

Поняттям збирання доказів охоплюється їх пошук, відкриття та процесуальне закріплення [7, с. 59]. Тобто активна діяльність уповноважених осіб, спрямована на виділення з усієї маси об'єктивно існуючих обставин, явищ і предметів тих, які мають значення для винесення правильного рішення справи.

Дослідження доказів передбачає безпосереднє сприйняття і вивчення в судовому засіданні інформації про фактичні дані, надані суб'єктами доказування, за допомогою передбачених в законі засобів доказування на підставі принципів усності та безпосередності. Дослідження доказів повинне бути всебічним, повним, об'єктивним та безпосереднім. Тому, дослідження доказів - процес отримання від них інформації та осмислення її стосовно конкретної справи з метою встановлення наявності зв'язку з даним правопорушенням. Дослідження передбачає: перевірку існування фактів шляхом пошуку нових доказів, що вже є; встановлення вірогідності доказів з іншими у цій справі. Як зазначає Шкарупа В.К., це діяльність по розгляду за своїм переконанням кожного доказу окремо та всієї сукупності доказів, визначаючи їх відносність, допустимість, достовірність та достатність для висновків по конкретній справі [12, с. 104].

Оцінка доказів передбачає визначення вірогідності та сили доказів. Важливий вплив на оцінку доказів здійснює закон. По-перше, законодавець закріплює та робить обов'язковими правила оцінки доказів. Зокрема, в багатьох адміністративно-правових актах сформульовані вимоги всебічності, повноти, об'єктивності розгляду справи. По-друге, законодавець закріплює шляхи та засоби збирання та дослідження доказів. По-третє, в багатьох нормативних актах міститься пряма вказівка на мету доказування та визначається предмет доказування в конкретній справі про адміністративне правопорушення. По-четверте, законодавець встановлює спеціальні гарантії, що забезпечують свободу внутрішнього переконання осіб, що застосовують право.

Оцінку доказів проводить широке коло учасників процесу. Ст. 252 КУАП визначає, що орган або посадова особа оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному дослідженні всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом і правосвідомістю [1]. Тобто, суб'єкти адміністративної юрисдикції обов'язково проводять оцінку доказів у справі про адміністративне правопорушення і ця оцінка є правовою і може даватися тільки суб'єктами, які уповноважені в цьому. Оцінка доказів включає з'ясування таких питань: а) чи допустимо використання отриманої інформації в якості доказу по справі в тих випадках, коли законом коло допустимих доказів визначений з вичерпною повнотою; б) чи відноситься доказ, що досліджується, до справи; в) у якому зв'язку знаходиться даний доказ з іншими доказами по справі; г) яке значення даного доказу для встановлення фактичного стану справи.

Оцінка відносності доказів складається з виявлення їх зв'язку з предметом доказування по справі. Наприклад, докази, які сприяють встановленню чи запереченню хоча б однієї з обставин, вказаних у ст. 280 КпАП України, повинні бути визнані відносними. В процесі накопичення фактичного матеріалу проводиться його аналіз та синтез, що дозволяє відокремити те загальне, що об'єднує докази, наявність однієї загальної причини (адміністративного правопорушення), яка обумовила наявність даних фактів. При наявності значного практичного досвіду можна не аналізувати й синтезувати кожен доказ, а застосувати аналогію.

Оцінка допустимості доказів передбачає перевірку їх передусім з точки зору законності, тобто, чи не було порушень при збиранні та закріпленні фактичних даних, чи не відобразились процесуальні порушення на достовірності та повноті інформації, чи дозволяє закон використовувати даного виду джерело фактичних даних у справі про адміністративне правопорушення. Крім того, потрібно перевіряти, чи використані всі необхідні джерела для встановлення обставин, які входять в предмет доказу.

Оцінка доказів з точки зору достовірності полягає передусім у вивченні доказів, наприклад, свідка, потерпілого - чи можуть вони давати об'єктивні свідчення, у вивченні самих свідків на предмет їх повноти та точності, а також вивчення умов знаходження речових доказів.

Дослідження відповідної інформації і її оцінка завжди ідуть паралельно та нерозривно. Також неможливо розірвати дослідження та оцінку отриманої інформації в процесі доказування по конкретному правовому питанню.

Правом надавати докази у справах про адміністративні правопорушення користуються особи, що беруть участь у провадженні по справі (особа, що притягується до відповідальності, потерпілий, законні представники, адвокат), та інші особи. Докази можуть бути витребувані органом або посадовою особою, що розглядає справу, від підприємств, установ, організацій, посадових осіб і громадян за клопотанням учасників процесу або за власною ініціативою.

Особливістю доказів є те, що вони мають бути одержані в установленому законом порядку, в іншому разі вони не будуть мати доказової сили. Йдеться про передбачений в КУАП порядок провадження у справі про

адміністративне правопорушення. Наприклад, протокол, яким фіксується вчинення правопорушення, повинен бути складений за певною формою уповноваженою на те посадовою особою (ст. 255 КпАП).

Вивчення матеріалів справи та оцінка доказів здійснюється з метою виявлення наявності у них юридичної сили, виявлення характеру порушення закону (наприклад, випадки проведення адміністративного розслідування неуповноваженою особою; недотримання тих чи інших термінів провадження; складання протоколу про адміністративне правопорушення особою, яка не уповноважена його складати; ігнорування обґрунтованих зауважень особи, стосовно якої складається протокол про адміністративне правопорушення та ін.) і якщо такі є - за можливості їх усунення [9, с. 172].

У вивченні матеріалів орган та посадова особа, яка приймає рішення по справі, має звернути особливу увагу на те, чи правильно складені протокол про адміністративне правопорушення, а також чи правильно оформлені інші матеріали справи. Тому необхідно з'ясувати, чи існують обставини, що виключають провадження у справі про адміністративне правопорушення, повний список яких міститься в ст. 247 КУпАП. Фактично у вивченні матеріалів справи про адміністративне правопорушення орган та посадова особа має звернути увагу на достатність наявних у справі матеріалів для розгляду її по суті.

Орган або посадова особа, яка приймає рішення по справі використовує докази у трьох напрямках: по-перше, з метою прийняття різних проміжних процесуальних рішень, включаючи рішення про провадження окремих процесуальних дій; по-друге, як елемент процесуального порядку проведення процесуальних дій, здійснення яких зумовлено необхідністю дослідження раніше зібраних у справі доказів; по-третє, для прийняття та обґрунтування підсумкових процесуальних рішень у справі [9, с. 171].

Висновки. Доказування здійснюється протягом всього провадження у справі про адміністративне правопорушення, починаючи з моменту складання уповноваженою посадовою особою протоколу про адміністративне правопорушення і закінчуючи винесенням постанови у справі. Процес доказування є діяльністю, яка передбачає пов'язані між собою етапи, які спрямовані на вирішення спільних завдань провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Таким чином, враховуючи вищевикладене, ми дійшли висновку, що доказування у провадженні справ про адміністративні правопорушення є процесуальною діяльністю спеціально уповноважених органів (посадових осіб), яка передбачає законодавчо врегульований процес щодо збору, оцінки та використання доказів, необхідних для встановлення істини у справі та її вирішення по суті.

Reference:

1. Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia : Zakon Ukrainy vid 07 hrud. 1984 r. № № 8073-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/80731-10> (data zvernennia 02.02.2020). (In Ukrainian)
2. Administratyvne pravo Ukrainy : navch. posib. / za zah. red. T. O. Kolomoiets. Zaporizhzhia : Vydavnychiy dim «Helvetyka», 2018. 84 p. (In Ukrainian)
3. Administratyvne pravo Ukrainy. Povnyi kurs : pidruchnyk / Halunko V.M. ta in. Vyd. 2-he. Kherson : OLDI-PLIUS, 2019. 520 p. (In Ukrainian)
4. Bakhrakh D.N. Admystryativnoe pravo : uchebnyk. Yzd. 3-e, pererab. y dop. Moskva : Norma, 2007. 816 p. (In Ukrainian)
5. Dodyn E.V. Sbornyk nauchnykh trudov: v 2-kh t. Odessa : Polyhraf, 2006. T.1. 372 p.
6. Koretskyi I.O. Dokazuvannia yak zasib dovedennia pozytsii storin v administratyvnomu sudochynstvi. *Naukovyi visnyk publichnogo ta pryvatnogo prava*. 2016. Vyp. 1-2. P.-53-57. (In Ukrainian)
7. Kruhlov O.M. Teoretychnyi aspekt dokazuvannia u spravakh pro administratyvni pravoporushennia sluzhbovykh osib. *Zbirnyk Zaporizkoho derzhavnogo universytetu. Yurydychni nauky*. 2003. Vyp. 1. P.58-60. (In Ukrainian)
8. Reznichenko V.O. Doslidzhennia poniattia «dokazy» v spravakh pro administratyvni pravoporushennia, pidvidomchykh orhanam natsionalnoi politsii. *Naukovi zapysky. Seriia: pravo | scientific notes. Series: law*. 2018. Vyp. 5. P.73-76. (In Ukrainian)
9. Rekunenko T.O. Dokazuvannia v protsesi rozghliadu sprav pro administratyvne pravoporushennia. *Pidpriemnytstvo, hospodarstvo i pravo*. 2019. № 3. P. 169–173. (In Ukrainian)
10. Sambor M.A. Dokazuvannia u spravi pro administratyvne pravoporushennia. *Naukovi zapysky Instytutu zak-va Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2016. Vyp. 3. 2016. P. 51-57. (In Ukrainian)
11. Suchasna pravova entsyklopediia / za zah. red. O.V. Zaichuka. Vyd. 3-tie, pererobl. i dopov. Kyiv : Yurinkom Inter, 2015. 408 p. (In Ukrainian)
12. Shkarupa V.K. Dokazuvannia ta dokazy v administratyvno-prymusovii diialnosti orhaniv vnutrishnikh sprav (militsii) : monohrafiia. Kyiv : Ukrainiska akademiia vnutrishnikh sprav, 1995. 163 p. (In Ukrainian)
13. Shkarupa V.K. Dokazuvannia ta dokazy v administratyvno-prymusovii diialnosti orhaniv vnutrishnikh sprav (militsii) : dys... d-ra yuryd. nauk : 12.00.07 / Odeskyi derzh. un-t im. I.I.Mechnykova. Yurydychnyi in-t. Kyiv, 1996. 426 p. (In Ukrainian)
14. Yurydychna entsyklopediia : u 6 t. / hol. red. Yu.S. Shemchushenko. Kyiv : Ukrainiska entsyklopediia, 1998. T. 2. 744 p. (In Ukrainian)

Доказывание и доказательства в производстве по делу об административных правонарушениях

Избаш Екатерина Сергеевна, e-mail: ekaterinaizbash83@gmail.com

Одесский государственный университет внутренних дел, г. Одесса, Украина

Аннотация. Статья посвящена исследованию процесса доказывания в производстве по делам об административных правонарушениях. Разграничены понятия «доказательства», «источник доказательств» и «доказывания». Рассмотрены элементы доказывания и охарактеризованы каждый из его элементов. Сбор доказательств охватывает их поиск, открытие и процессуальное закрепление. Исследование доказательств предполагает процесс получения от них информации и осмысления ее относительно конкретного дела с целью установления наличия связи с данным правонарушением. Оценка относимости доказательств состоит из выявления их связи с предметом доказывания по делу. Оценка допустимости доказательств предполагает проверку их с точки зрения законности. Оценка доказательств с точки зрения достоверности заключается в изучении доказательств.

Ключевые слова: доказательства, доказывание, источник доказательств, производство, дела об административных правонарушениях, сбор доказательств, исследование доказательств, оценка доказательств.